

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r.o., IČO 63907127
se sídlem Jiřího ze Vtelna 1731, Praha 9
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem
se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě ze dne 5. 8. 2020 na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. 286/2020-120-SSU (dále jen „předmětné řízení“).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

2. Žalobce uvedl, že dne 5. 5. 2020 podal k žalovanému žádost o povolení přepravy nadrozměrného nákladu, autojeřábu Liebherr – LTM 1750 o hmotnosti 99 tun ve smyslu § 25 odst. 6 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a to v době od 27. 4. 2020 do 28. 5. 2020. Žalobce zastává názor, že lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), již dávno marně uplynula, když žalovaný nerozhodl ve lhůtě 30 dnů. Krom toho žalobce vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), když žádal ministra dopravy o opatření proti nečinnosti. Neboť ani ministr na tuto žádost nereagoval, nezbylo žalobci než se domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu touto cestou.
3. Žalobce je právnickou osobou s předmětem podnikání silniční motorová doprava – nákladní provozovaná vozidly nebo jízdními soupravami o největší povolené hmotnosti přesahující 3,5 tuny a nečinnost správního orgánu žalobci přímo brání ve výkonu podnikatelské činnosti.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovanému doložil všechny podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, avšak žalovaný přesto předmětné řízení přerušil a současně žalobce vyzval k doplnění dalších dokladů, a to dokladu prokazující skutečnost, že není možné reálně snížit hmotnost přepravy ani použití jiného způsobu přepravy a že zatížitelnost mostů a únosnost vozovek ověřené statickým posouzením umožní realizaci přepravy ve smyslu § 40 odst. 3 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích.
5. K těmto dokladům zastává žalobce stanovisko, že dle konfigurace stroje, kterou předložil, je zjevné, jak vysoká je hmotnost stroje pro přepravu, a dále vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o autojeřáb, je zjevné, že nelze použít jiný způsob přepravy, když stroj v podstatě přepravuje sám sebe. Co se týče zatížitelnosti mostů a únosnosti vozovek ověřené statickým posouzením, tyto zabezpečuje vlastník nebo správce mostu. Požadavek správního orgánu na opatření těchto podkladů tedy žalobce shledává jako nezákonný, neboť dle jeho názoru je žalovaný nejen schopen, ale i povinen si tyto podklady obstarat sám, přičemž v této souvislosti žalobce odkazuje na § 50 odst. 2 věta první správního řádu.
6. Žalobce dále poukazuje na stanovisko Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 27. 4. 2020, č. j. Sp-Mo 6320Ja/20-31220, v němž se podává, že správce mostů s provedením přepravy souhlasí.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zrekapituloval dosavadní průběh řízení a komunikaci se žalobcem a zdůraznil chybějící podklady, k jejichž doložení byl žalobce vyzván výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 1. 6. 2020, která mu byla doručena spolu s usnesením o přerušení řízení. Dne 5. 6. 2020 pak žalobce zaslal žalovanému podání označené „Odvolání proti unesení Ministerstva dopravy ze dne 1. 6. 2020, č. j. 286/2020-120-SSU/1“, kterým se mimo jiné domáhal pokračování v řízení o vydání rozhodnutí ke zvláštnímu užívání silnic formou přepravy zvláště těžkých nebo rozměrných předmětů a užívání vozidel, jejichž rozměry nebo hmotnost přesahují míru stanovenou zvláštními předpisy. V návaznosti na tento dokument bylo dne 1. 9. 2020 vydáno oznámení o podaném rozkladu, kterým byla účastníkům řízení dána možnost vyjádřit se ke skutečnostem uvedeným v rozkladu.

8. Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce, dle něž vyčerpал prostředky k ochraně proti nečinnosti upravené správním řádem. Žalovaný tvrdí, že nedisponuje písemností žalobce, která by toto tvrzení prokazovala.
9. Závěrem žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že v předmětném řízení vedeném pod sp. zn. 286/2020-120-SSU v mezidobí vydal rozhodnutí ve věci samé, čímž dle jeho slov došlo k uspokojení žalobce, navrhuje žalovaný, aby podaná žaloba byla zamítnuta.

Posouzení žalobních tvrzení

10. Soud v mezích žalobních tvrzení přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. je žalobní legitimace pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dána u toho, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.
12. Podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu může po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti účastník řízení.
13. K námitce žalovaného zpochybňující, zda je u žalobce žalobní legitimace, jak ji vymezuje § 79 odst. 1 s.ř.s., vůbec dána, soud konstatuje, že dle obsahu správního spisu žalobce tento předpoklad splňuje. Na samém konci podání datovaného 3. 6. 2020 doručeného správnímu orgánu dne 5. 6. 2020 označeného „Odvolání proti usnesení Ministerstva dopravy ze dne 1. 6. 2020, č. j. 286/2020-120-SSU/1“ uvádí žalobce: „Zároveň žadatel ve smyslu § 80 odst. 1 správního řádu navrhuje, aby ministr dopravy České republiky učinil opatření proti nečinnosti tak, že správnímu orgánu přikáže, aby ve věci žádosti účastníka řízení o povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace vydal ve lhůtě 7 dní rozhodnutí“. Sice stručně a v rámci podání označeného primárně jako odvolání, avšak při zohlednění požadavku na posuzování podání dle jeho skutečného obsahu, kterak je zakotven v § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu, žalobce zcela dostačujícím způsobem skutečně požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti. I v případě, že se nečinnost týká ústředního správního úřadu, je účastník správního řízení povinen využít opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, přičemž pak o něm rozhoduje vedoucí tohoto úřadu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 8 Ans 2/2012). Žalobce tedy i v tomto ohledu postupoval správně, když předmětné podání adresoval ve smyslu § 178 odst. 2 správního řádu ministru dopravy prostřednictvím žalovaného.
14. Vyčerpáním prostředků ochrany je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. jeho rozsudek ze dne 31. 1. 2017, č. j. 3 As 19/2016-34) nutno rozumět nejen samotné podání žádosti podle § 80 odst. 3 *in fine* správního řádu, ale též vyčkání na její vyřízení v zákonné lhůtě 30 dnů (§ 71 odst. 3 správního řádu), k čemuž je nutno připočítat také dobu nezbytnou pro doručení rozhodnutí. Z těchto úvah vycházel také soud. Bylo zjištěno, že na příslušné písemnosti je uvedeno „datum nápadu 5. 6. 2020“. Vzhledem k tomu, že nadřízený správní orgán, tj. ministr dopravy, na toto podání ve výše zmiňované zákonné lhůtě nijak nereagoval, a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce podal svou žalobu

ke zdejšímu soudu dne 5. 8. 2020, lze uzavřít, že předpoklady pro podání žaloby byly splněny a že žaloba je věcně projednatelná.

15. S ohledem na časovou posloupnost jednotlivých úkonů a na to, že se žalovaný začal podáním žalobce označeným „Odvolání proti usnesení Ministerstva dopravy ze dne 1. 6. 2020, č.j. 286/2020-120-SSU/1“ zabývat až dne 1. 9. 2020 v oznámení o podaném rozkladu č. j. 286/2020-120-SSU/2, lze se důvodně domnívat, že tyto úkony začal žalovaný činit až v návaznosti na procesní aktivitu žalobce. Nedlouho poté také došlo ze strany žalovaného k rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to konkrétně usnesením ze dne 14. 10. 2020, č. j. 286/2020-120-SSU/7.
16. Jelikož soud v případě žaloby proti nečinnosti správního orgánu vychází ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.), přičemž žalovaný dne 14. 10. 2020, tj. přede dnem rozhodnutí soudu, vydal výše uvedené usnesení o zastavení řízení, dospěl soud k závěru, že žalovaný v projednávané věci nebyl nečinný. Vydání rozhodnutí, jehož se žalobce domáhá žalobou podle § 79 s.ř.s., má zásadní význam nikoli z hlediska splnění podmínek řízení, nýbrž pro posouzení samotného merita věci, tj. pro zodpovězení otázky, zda je ke dni rozhodnutí soudu stále dána nečinnost žalovaného správního orgánu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008-164). Možná dodat, že v rozsudku ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009-72, vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že povinností soudu je zjistit, zda správní orgán předmětné rozhodnutí k datu rozhodování soudu skutečně nevydal.
17. Žaloba tedy nebude důvodná, pokud žalovaný do dne rozhodnutí soudu již vydal rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Rozhodnutím ve věci samé se „rozumí rozhodnutí správního orgánu, kterým se řízení před tímto správním orgánem končí, kterým je autoritativně řešena otázka, která byla předmětem tohoto řízení a které je principiálně přezkoumatelné ve správním soudnictví, tj. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, čj. 4 Aps 7/2013-25). Slova „ve věci samé“ vyznačují spíše „finálnost produktu“ postupu správního orgánu vymezeného samostatným předmětem řízení, než že by rozhodnutí muselo věcně řešit předmět správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 5/2010-70). Rozhodnutím ve věci samé jsou tak i nemeritorní ukončení správního řízení, např. rozhodnutí o zastavení řízení z procesních důvodů (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 1 Afs 86/2004-54, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 4 As 72/2013-42). Konkrétně k situaci nastalé v tomto řízení soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Ans 5/2006-96, dle něž pokud bylo správní řízení pravomocně zastaveno, nelze se domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v rámci řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s.ř.s. Soud dodává, že tyto závěry lze aplikovat i za situace, kdy dané usnesení žalovaného ještě nenabýlo právní moci. Teprve pokud by byl správní orgán nečinný v řízení o opravném prostředku, bylo by namíste zvažovat podání nové žaloby proti nečinnosti. K výše uvedenému soud považuje za nutné dodat, že v tomto řízení nezkoumá správnost a zákonnost rozhodnutí vydaného žalovaným.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti neshledal soud podanou žalobu důvodnou, neboť nebyla zjištěna nečinnost žalovaného. Proto podanou žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.
20. Závěrem soud dodává, že žalobci bylo dne 2. 11. 2020 doručeno vyjádření žalovaného, které mj. upozorňovalo na zastavení řízení usnesením ze dne 14. 10. 2020, č. j. 286/2020-120-SSU/7, tedy na to, že již není nečinný. Žalobce však toto vyjádření ponechal bez reakce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu